

ArtemiusCreep
EL CAÇAMONSTRES

*A la Liviana. Per tots els contes que m'has llegit,
i perquè sense tu no seria el que sóc*

Primera edició: gener del 2015

Títol original italià: *La vendetta di Striknina*

Textos: Luca Blengino

Il·lustracions: Ivan Bigarella

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: Olga Portella Falcó

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre, copyright d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

© 2011, Atlantyc Dreamfarm s.r.l., Itàlia

Publicat per primera vegada per De Agostini Editore S.p.A.

© 2015, Jordi Vidal i Tubau, per la traducció

© 2015, La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm, s.r.l.

Drets Internacionals © Atlantyc S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà, Itàlia.

foreignrights@atlantyc.it, www.atlantyc.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès a Limpergraf

Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-24.302-2014

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4444-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

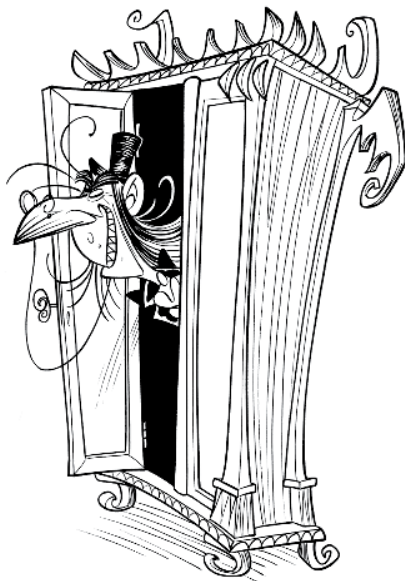
Luca Blengino

3

La venjança de la Striknina

Il·lustracions
d'Ivan Bigarella

Traducció de Jordi Vidal i Tubau

laGalera

Personatges

Artemius Creep

Caçamonstres llegendari que tothom dóna per mort. És el propietari de la Mansió de l'Esparver. Té un caràcter horrible. Li agraden els monstres, però detesta els infants.

Priscilla Fizz

Deu anys. Aprenent de caçamonstres.

Astuta, emprenedora, curiosa i llunàtica, té un veritable talent per ficar-se en embolics.

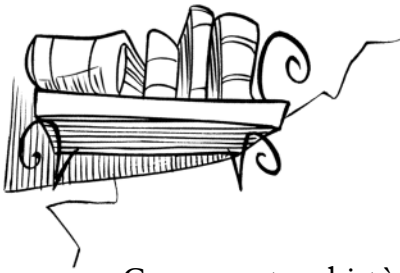
Bablú

El millor amic de la Priscilla.

Aspirant a escriptor de llibres de terror i perfecte poruc.

Col·lecciona fòbies i és al·lèrgic a qualsevol cosa.

Striknina

Caçamonstres històrica i enemiga de l'Artemius. Vol dominar els monstres i fer-los servir per als seus diabòlics plans de conquesta.

Fungofollet

Una insuportable criatura subterrània que viu a les coves. Temible quan ataca en grup.

Drac violat

Peril·losíssim exemplar de drac empresonat per la Striknina. La seva arma més temible és l'esfereïdora aspiració.

Bert

Un blob que habita el Nivell de Sota. Pot canviar de forma i és molt resistent. Vol ser guia turístic.

*Si vols domar un monstre, et dic,
l'única manera és fer-te'n amic.*

Ugobald l'escampadimonis

Un esdeveniment històric

Era primers de maig i el sol començava a deixar-se veure sobre les teulades de Taràntula. Els dies s'allargaven i en l'aire se sentia perfum de flors i de bugada: perfum de primavera. Després de dos dies i mig de sol, la Priscilla Fizz ja n'estava farta. Enyorava les fredes jornades hivernals, i quan tornava a casa de l'escola —l'escola primària Vidriol— somiava traslladar-se a algun país llunyà on la tardor no s'acabés mai.

Però la noia sabia bé que no podria deixar la ciutat tan aviat. Encara hi havia massa coses per aprendre, allà a Taràntula. I eren moltes les aventures que l'esperaven. Tot i que només tenia deu

Capítol 1

anys, la Priscilla ja tenia les idees molt clares sobre el seu futur: de gran esdevindria la caçamonstres més formidable de tots els temps. Dit d'una altra manera, passaria el temps viatjant pel món mirant de defensar els monstres de l'amenaça dels homes.

Però aquell dia encara quedava lluny: aquella tarda de divendres la noia havia de quedar-se a casa estudiant geografia avorrida. Els exàmens s'acostaven i la idea de la prova escrita de matemàtiques li provocava urticària. La noia va alçar els ulls cap a la finestra de la seva habitació. Un rastre bavós d'aspecte sospitosós recorria el vidre.

La Priscilla es va posar dempeus, va obrir la finestra i va trobar allò que buscava: un llimac viscos de color blau amb puntets verds s'arrossegava per l'ampit. Es tractava del cèlebre llimaconfidencial, l'ambaixador que Sir Artemius Creep utilitzava per posar-se en contacte amb ella!

L'Artemius era el mestre de la Priscilla, o més ben dit, era *ella* qui s'havia autodeclarat alumna seva. Es tractava del caçamonstres llegendari que

Un esdeveniment històric

tothom creia difunt des de feia molt de temps, però que en realitat estava encara en plena activitat. Havia estat després de la seva primera trobada que la noia havia decidit emprendre la seva mateixa carrera. Malgrat el seu caràcter horrible, l'Artemius, a diferència dels seus despietats col·legues, lluitava per salvar els monstres, en comptes d'eliminar-los.

La Priscilla va agafar el llimaconfidencial i el va posar sobre el prestatge del seu escriptori. L'animaló la mirava amb dos ulls suplicants. La noia va baixar a la cuina, va trobar un parell de fulles d'enciam i les va donar a la bestiola tovenca. Després d'afartar-se de valent, el llimaconfidencial va començar a escriure el seu missatge bavós.

Demà a trenc d'alba et vull a tu i el noi estrany a la Mansió de l'Esparver.

Feu servir l'ascensor d'emergència.

En la meva magnanimitat, he decidit permetre-us assistir a un esdeveniment històric. No hi falteu!

A.

Capítol 1

A la Priscilla li va fer un salt el cor. Des de la increïble aventura viscuda al Pantà Quitranós, l'Artemius no havia donat senyals de vida i l'existència de la noia havia tornat a transcórrer avorrida i igual que sempre.

A més, la Priscilla no havia tornat a posar els peus a la Mansió de l'Esparver, la llòbrega fortalesa de l'Artemius. La perspectiva de poder visitar de nou aquell indret tenebrós la va omplir d'excitació. La noia es va oblidar de seguida dels seus llibres i va córrer a anunciar l'excel·lent notícia a en Bablú.

Òbviament, en Bartolomeo Bloom, dit Bablú, no s'ho va prendre gaire bé. El noi era el millor amic de la Priscilla i ella l'havia arrossegat entre monstres i caçamonstres contra la seva voluntat. En Bablú era un poruc de primera: somiava convertir-se en escriptor famós de llibres de terror, no pas viure en primera persona històries tan esfereïdores... Però els dos nois havien après que, quan es tractava de l'Artemius, el risc d'acabar en alguna aventura esgarrifosa era decididament elevat.

Un esdeveniment històric

L'endemà al matí van sortir molt d'hora. Per no despertar sospites, havien fet servir l'excusa a la qual recorrien sempre: la d'una excursioneta a l'aire lliure. El cel s'aclaria quan la Priscilla i en Bablú van arribar al Bosc Partit, als voltants de la vella cabina d'alta tensió abandonada que servia d'entrada d'emergència a la mansió. La Priscilla va obrir la portella decorada amb calaveres de la cabina i va enfilear una galeria estreta. El tron-tollant ascensor, construït per l'Artemius amb taüts vells de fusta, els estava esperant, i tan bon punt en Bablú va tancar la porta darrere seu va començar a pujar, en la foscor de les entranyes de la muntanya.

—Un esdeveniment històric —no deixava de repetir la Priscilla—. De què es deu tractar?

—No estic gaire segur de voler saber-ho —va dir en Bablú, titubant—. Segons l'Artemius, el que va passar a l'Estany Negre era perfectament *normal*. No goso pensar a què es deu referir quan parla d'un esdeveniment *històric*!

L'ascensor va arribar a la seva destinació, a la

Un esdeveniment històric

cambrà subterrània de la mansió. Esperaven els nois dos vells coneguts: el Norville, el zombi vegetarià que feia de majordom de l'Artemius, i la Berenice, la monstruosa minyona. Tots dos es van alegrar molt de tornar a veure'ls. La Priscilla es va fixar que anaven vestits d'una manera estranya: duïen un ampli davantal blanc i brandaven dues escombres.

—Feu tard! —va cridar l'Artemius Creep en accedir a la cambra—. Bah, no sé per què gasto saliva amb vosaltres. Provar d'explicar-vos el concepte de *puntualitat*, ximplats, és una pèrdua de temps inútil! Endavant, endavant, agafeu una escombria i una galleda i poseu-vos a treballar!

—A treballar? —va preguntar la Priscilla, mentre tornava el llimaconfidencial a l'Artemius.

—Com vaig dir —va riure maliciosament el caçamonstres—, avui assistireu a un esdeveniment extraordinari, que no es repeteix des de fa quinze llarguíssims anys. Per primera vegada des d'aleshores he decidit fer la *neteja de primavera*! I vosaltres, mocosos, m'hi donareu un cop de mà. És el

Capítol 1

mínim que podeu fer, després d'haver destruït la meua valuosa col·lecció d'estàtues de cera!

—Guuuuuurrk! —va dir la Berenice, mentre allargava a en Bablú una galleda d'aigua amb sabó.

—I poseu-hi el coll —va riure amb sorna l'Artemius—. No m'agraden els dropos. No marxareu fins que l'última rajola de la cripta més fonda brilli com un mirall fregat!